

מחפשים תקווה

"שני חדרים", מאת לי בלסינג, בימוי: רועי הורר-ביץ, תיאטרון התקווה

תיאטרון התקווה הוא התיאטרון הקטן שהקימו בוגרי הסטודיו למשחק של יורם לוינשטיין באולם קטנטן וחבוני בלב שכונת התקווה. אך השם הזה הוא גם מאוד מתאים למחזה שהם מעלים שם, "שני חדרים", מאת המחזאי האמריקאי לי בלסינג. זהו מחזה על נושא קשה ומדכא וגם מאוד אקטואלי – חייהם של שבוי אמריקאי בלבנון ושל אשתו, המחכה בבית במשך שלוש שנים.

זהו המחזה השני על סיטואציית השבויים המערביים בלבנון המועלה בחודשים האחרונים, ובעיני המחזה הזה הרבה יותר מורכב ומעניין מהמחזה שמועלה בהבימה, "מישהו שישמור עלי", כי בלסינג מצליח לתת לנו זוויות הסתכלות שונות על הסיטואציה. מצד אחד, השבוי ואשתו המתקיימים בשני יקומים מקבילים אבל מדברים באותו קול, והקול הפרטי, האינטימי, של חוויית האבדן האישית. מצד שני, שני נציגי הממסד, דיפלומטית ממשרד החוץ ועיתונאי חוקר, המדברים בשפה המוכרת של כלי התקשורת והפוליטיקאים. הוויכוחים על הדרך הנכונה לטפל בסיטואציה, שהם משחילים לתוך הסיפור, רק מעצימים את תחושת העקרות וחוסר האונים של הקורבנות האמיתיים, השבוי ואשתו.

גם בביצוע מצליח הבמאי, רועי הורר-ביץ, להוציא מהשחקנים שני סגנונות משחק. דרור גור-אריה וטליה דור מלאיכותיים כנדרש עבור תפקידי העיתונאי ופקידת הממשל, מבלי להיות קריקטוריים לחלוטין. כנגדם, יובל ברגר ורוינה ליפז-מיכאל (המוכרת יותר כתמר מיכאל מ"הבורגנים") מגישים ביצוע נקי ומלא אנושיות בתור השבוי ואשתו. בזכותם, ובעיקר בזכות מיכאל, ההצגה מצליחה לחדור למקומות הכואבים באמת. שווה ללכת.